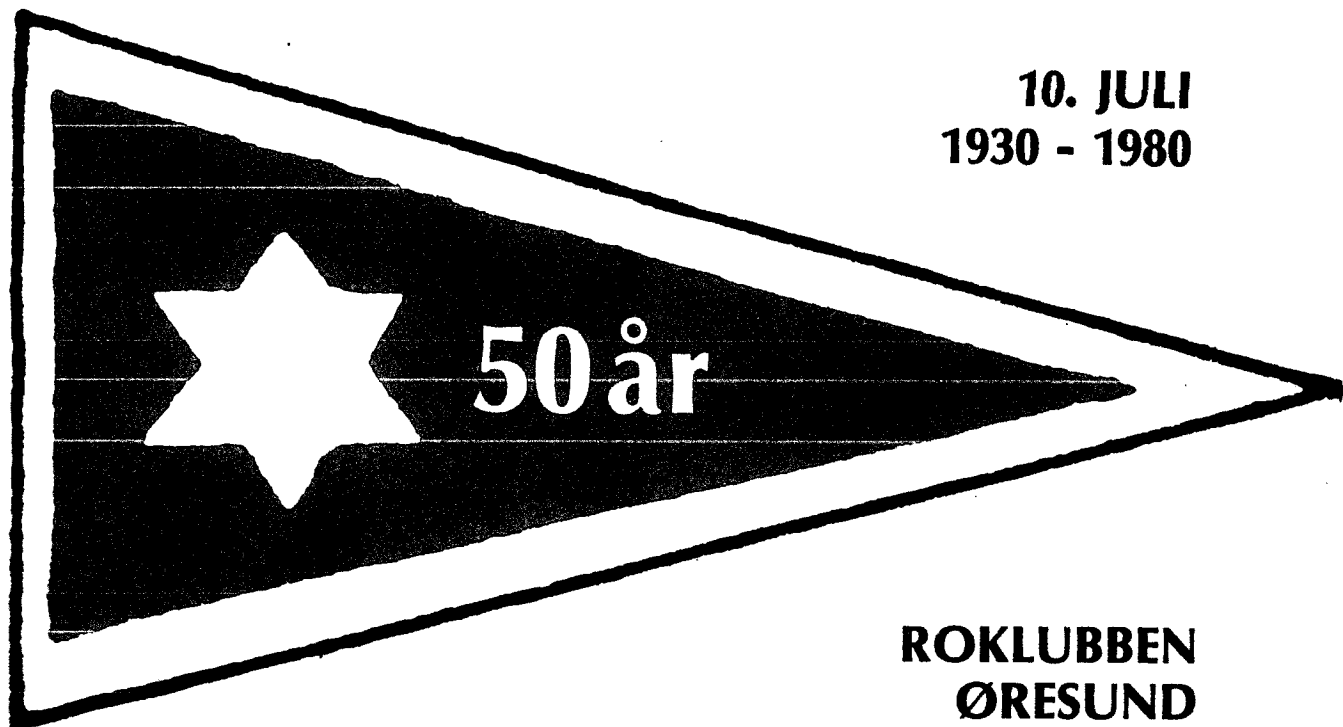

10. JULI
1930 - 1980

**ROKLUBBEN
ØRESUND**

I anledning af ROKLUBBEN ØRESUND's 50-års jubilæum den 10. juli 1980, blev STROKEN's redaktion plus et par tilløbere anmodet om at lave et trykt vidnesbyrd om klubbens opståen og virke gennem 50 år.

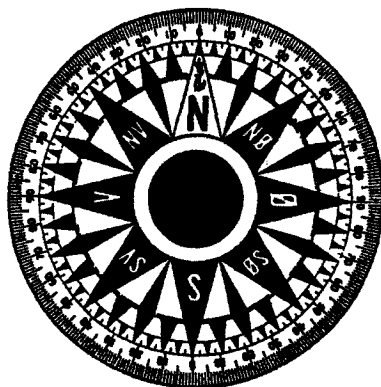
En stor opgave, når man tager den tid i betragtning, vi havde til rådighed. Plus det faktum at skrivebordet var fyldt til bristepunktet, med stof og billeder der kunne fylde en bog.

Da ordren lød på et blad på et givet antal sider, måtte vi til at redigere, med dette resultat til følge. En historisk gennemgang, en kongerække og diverse bevingede ord for fremtiden. Kedeligt måske — men et jubilæumsskrift er en ret så bunden opgave, — synes vi.

En tak rettes hermed til annoncør og bidragydere af tekst og billeder. Uden disses hjælp havde det ikke været muligt at lave dette blad.

Med venlig
jubilæumshilsen
REDAKTIONEN

Brev fra Århus . . .

I JANUAR 1930 flyttede min familie til Kastrup i forbindelse med, at der i Kastrup lufthavn blev oprettet en toldforvaltning for Kastrup og Dragør.

Vi havde boet der før som sommerturister, så jeg havde allerede fået en del venner.

I de mellemliggende år havde jeg roet i 'Skjold', lige som min fader havde gjort det i århundredets begyndelse.

Jeg var bidt af roning og havde roet kaproning i 4-års inrigger og i otter.

Det smittede af på en del af de unge mennesker, der boede eller opholdt sig omkring 'Thyges Bro', der var et idyllisk sted, men nu er borte som følge af

lufthavnens udvikling.

Tanken om at starte en roklub kom efterhånden. Allerede i maj og juni måned roede vi i postfører Thejsens jolle, hvad der naturligvis ikke havde noget med roning at gøre, men var nødvendigt for det kammeratskab der skulle til for at svejse os sammen.

Den 10. juli 1930 blev der indkaldt til møde på restaurant 'Tovegaard', hvor en række mere eller mindre interesserede mødte op.

Jeg havde fået min fader med. Dels havde han selv roet i sin ungdom. Dels skulle vi bruge en, der kunne tage et ansvar. Vi unge var kun mellem 16 og 20

år. Dengang havde man, som bekendt, først stemmeret til Folketinget, når man var 25 år.

Resultatet blev starten af roklubben ØRESUND. Lovene, der blev vedtaget, var meget naturligt af samme mønster som 'Skjold'.

Af de aktive medlemmer ved starten skal jeg nævne følgende: Povl Thejsen, der var kontorelev med den fyrstelige gage af 50 kroner om måneden. Som de følgende gik han straks i gang med at betale det, efter den tids forhold, store kontingent på 5 kr. om måneden, med den største usikkerhed for nogen sinde at få valuta for pengene. Povl blev klubbens første kasserer. Særgeligt nok døde Povl i en ganske ung alder. Dermed mistede vi et af de fineste mennesker, jeg har kendt.

Vilhelm Strecher, elev i Kastrup/Tårnby Kommune, og nu kontorchef i Lyngby/Tårnbæk Kommune. Jeg er stadig i forbindelse med ham. Han blev udnævnt til sekretær, og jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at han er i besiddelse af de første års medlemsfortegnelse.

Henry Møller, porcelænsdrejerlærling og senere rådhusbetjent i Københavns Kommune. Jeg har ikke været i forbindelse med ham efter 1945, men jeg mener bestemt, at han lever endnu.

C. A. Markers, toldforvalter og senere

toldkasserer, blev formand, og endelig blev jeg selv rochef og instruktør i håbet om, at der ville blive lejlighed til at vise mine evner.

Endelig blev maler mester Westh, der var formand for den et år før stiftede kajakklub 'Nordre Røse' passivt medlem, sammen med kommuneassistent Axel Thejsen, der var en passioneret sejlsportsmand.

Af naturlige grunde kunne der ikke ske noget videre derefter, men for at komme i gang, og for at skaffe nogle kontanter til at arbejde for, lavede vi en pakkefest i Hammers restaurant i Krudthuset, hvor auktionen fandt sted med efterfølgende dans til grammofonmusik. Det var meget morsomt og alle var glade ikke mindst roklubbens medlemmer, for nu disponerede vi over godt to hundrede kroner sammen med det mejsommeligt indskrabede kontingent.

Nu mente vi, utroligt optimistiske, som vi var, at tiden var kommet til at komme i gang.

Igennem min fader, havde vi fået lov til at opføre et bådehus ved enden af lufthavnsbroen, der blev brugt til den tyske flyveforbindelse København-Oslo.

Derefter satte vi os i forbindelse med KØBENHAVNS ROKLUB, der var villig til at overlade os en udtjent 4-års

inrigger for 400 kr. inklusive ligeledes udtjente årer.

Henry Møllers fader var pensioneret tømrer fra 'Grønlands Handel', han tegnede et yderst nødtørftigt hus, som kunne indeholde 2 robåde og et lille opholdsrum på 4-5 kvadratmeter.

En lokal tømrerhandler fik 100 kr. i forskud og leverede os tømmer for 600 kr. Københavns Roklub fik ligeledes 100 kr. og vi fik båden.

Senere måtte Københavns Roklub give et afslag på 100 kr. til 300 kr. Dels var båden udslidt, men det mest håndgribelige var, at vi ikke kunne skaffe flere penge.

Med Møller sen. som hjælper og vejleder fik vi huset stillet op, og i begyndelsen af sommeren 1931 havde vi standerhejsning og bådedyb, og roningen begyndte.

Det gik naturligvis meget langsomt. Tilgangen af medlemmer var ikke stor. Det hjalp, at min fader havde fået stillet et morgen-rohold på benene. De betalte og generede jo ikke os om aftenen. Flere medlemmer kom til. Bl. a. enkelte der havde været med til det første møde, men som meget fornuftigt ventede til at melde sig ind, indtil der var håndgribelige resultater.

Vi gik hurtigt i gang med at træne til kaproning. Vi var på det tidspunkt 13

unge aktive medlemmer, hvoraf fem lavede et kaproningshold, der stillede op ved Københavnsregattaen i Københavns Havn, og blev absolut nummer sidst.

Et par år efter lykkedes det os at vinde en førsteplads, selv om jeg med mine 82 kg var styrmand. Ved klubbens 40 års dag, så jeg at der eksisterede et fotografi af det historiske øjeblik.

RESTEN AF historien er vel almindelig kendt. Klubben voksede meget langsomt, væsentlig på grund af den virkelige store arbejdsløshed i 30'erne. Endelig kom krigen, der satte en stopper for al roning på Øresund. Vi fik, gennem gamle forbindelser husly hos 'Skjold'. Uheldigvis blev den klub fuldstændig schalburgteret, og begge vore forholdsvis nye både blev ødelagt. Senere blev vi gæster i 'Københavns Roklub' til krigen sluttede og det blev tid til, at 'Øresund' igen kunne opstå. Men da havde jeg forladt Kastrup for at kunne hellige mig min familie og karriere andet steds.

En ting glæder mig at kunne se, at det lille frø, som en lille kreds af håbefulde unge mennesker satte i 1930, er vokset og blevet til noget varigt.

Jeg ønsker ROKLUBBEN ØRESUND til lykke og held med fremtiden.

ERIK MARKERS

En hilsen fra

Villy Jørgensen

formanden for DFFR, Københavns-kredsen:

Roklubben Øresund har den 10. juli 1980 eksisteret i 50 år. På Erik Markers initiativ stiftedes klubben af familien Marker og nogle venner, og det skulle snart vise sig at være en livskraftig klub.

Man startede under yderst beskedne forhold, men fik i 1955 eget hus med opholdsstue og bådehal. Klubben voksede og trivedes, så man henimod midten af tresserne syntes, at tiden var inde til bygning af et nyt, større og mere tidssvarende bådehus.

En lille skare af trofaste medlemmer påtog sig opgaven, som varede en 2-3 år. Dette medførte desværre en kraftig nedgang i medlemstallet samtidig med, at byggeriet tog alle de tilbageværende medlemmers tid. Endelig i 1969 kunne man indvie det hus, der i dag er rammen om et dejligt klubliv.

Byggeriet havde ikke været muligt uden støtte fra kommunen, som bevilgede et byggelån på kr. 230.000,- rentefrit over 20 år. I spidsen for byggeriet stod den daværende formand Finn Andersen og næstformanden, den senere mange-årige formand, John Hansen.

Nye medlemmer tænker sikkert ikke meget over, hvilket slid, offervilje og timetal, der ligger bag bygningen af sådant et klubhus. De, der var med, ved, at det også betød et dejligt sammenhold og kammeratskab, som man kun kan ønske, at vore dages unge roere må komme til at opleve magen til.

I Københavnskredsen har vi lært at værdsætte Roklubben Øresund som et af vore interesserede, dygtige og medie-

vende medlemmer. På formandsmøder og generalforsamlinger har vi gennem årene ofte lyttet til fornuftige, saglige indlæg fra klubbens formænd, når vanskelige sager var til behandling.

Roklubben Øresund har også deltaget på kaproningsfronten i inrigger-løbene, da man havde sådanne på programmet på Bagsværd sø. Ellers har Amager-Regattaen, som netop i år har 25 års jubilæum, været den begivenhed, hvorom klubbens bestræbelser på kaproningsfronten samlede sig.

Men det er på langturseroningens område, at klubben i de senere år har slået sit navn fast. Især har Mogens og Anni Rasmussen stået i spidsen for en del bemærkelsesværdige internationale kontakter i Tyskland og Holland. Klubben har ligeledes været stærkt og fordelagtigt repræsenteret i arrangementet af den 10. FISA-langtur i Københavns-området i 1978, hvor klubbens repræsentanter havde deres store andel i denne turs formidable succes.

Vore ønsker for Roklubben Øresund i jubilæumsåret går ud på en solid medlemsfremgang, styrket kammeratskab og sammenhold indadtil — og en fortsættelse af den positive, hjælpsomme linje udadtil.

Held og lykke med de næste 50 år!
VILLY JØRGENSEN

Klubbens historie 1930-1970

På et tidspunkt, hvor det kongelige danske postvæsen endnu virkede efter hensigten, dumpede der et brev ind ad postkassen — nærmere betegnet 20. marts 1980 — med en frisk hilsen fra redaktionen af jubilæumsskriftet med ordene 'Hej Harry!' og en opfordring til at skrive en artikel om 'Øresund's historie fra 1930 til 1980, kort fortalt og meget gerne illustreret med billeder.

Den første tanke er, at man skal være optimist for at tro, at man kan beskrive 'Øresund's brogede historie kort, og især da jeg, selv som ældste aktive medlem af klubben, kun er af årgang 1950 og dermed kun har deltaget i klubbens liv gennem de 30 år af de nu forløbne 50 år. Men der er jo ikke andet at gøre end at gå i gang og hente oplysninger, hvor det nu kunne lade sig gøre. Klubbens legendariske start er jo efterhånden kendt, men tåler stadig at blive omtalt, idet det nok er den eneste roklub, der er startet på så løst et grundlag. Stiftelsen fandt sted den 10. juli 1930 på initiativ af Erik Markers

med støtte af hans fader C. A. Markers, som påtog sig hvervet som klubbens første formand med ansvaret for det administrative og det økonomiske. Det er jo ret fantastisk at se tilbage og erfare, at en flok unge mennesker, med en interesseret fader til én af dem, kan stifte en roklub i 1930, uden hus og både, og med et kontingent på kr. 5,- pr. måned, for så i 1931 i sin første indberetning til Dansk Forening for Rosport om sæsonen 1931 at kunne anføre:

Klubmedlemmer: 12 - 0 kvinder - 20 passive.

Både: 2-årsers inrigger: 1. — 4-årsers inrigger: 1, — ialt 2.

Antal bådture: 156 — sum af antal ture for samtlige medlemmer 740.

De omtalte både blev anskaffet ved køb af en 4-årsers inrigger af K. R. for kr. 400,- med en udbetaling på kr. 100,-, og en 2-årsers inrigger af DFDS-Roklub for kr. 150,-.

Efter bygning af bådehus, som selvfølgelig også dengang skete ved egen indsats, blev 'Øresund' den 16. maj 1931

optaget i Dansk Forening for Rosport. Herefter gik det slag i slag, idet der i 1933 købtes en 4-årsers inrigger af roklubben Skjold for kr. 300,-. Bådehuset udvides i 1934, og i 1935 lykkedes det for egne opsparede midler og lån hos DFFR at anskaffe den første helt nye båd, en 2-årsers inrigger. I 1936 anskaffedes en kaproningsbåd, og klubben deltager for første gang i kaproning ved Helsingør Roklubs 30 års jubilæum i 4-årsers inrigger. 1937 oprinder, og med et kontingent på kr. 4,- pr. måned og lidt lån blandt klubbens medlemmer kan klubben kontant købe en 4-årsers inrigger.

HVORDAN vore nuværende medlemmer ville opfatte et arrangement i marts måned 1939, der er omtalt som en fest, får nok stå hen i det uvisse, når man hører, at digteren Sigfred Pedersen læste op af egne digte, og KR's mandolin-orkester spillede. Det ligner vist ikke rigtigt det, man i dag forstår ved fest i Øresund. Men festligt har det afgjort været dengang, for nu var det mørkere tider, der tegnede sig. Roklubben blev opsagt fra den grund og den bro ved lufthavnen, som velvilligt var stillet til rådighed af daværende havnechef Leo Sørensen, idet lufthavnen skulle udvides, hvorfor klub- og bådehusene måtte

flyttes til en grund ved Thyges Bro. Så oprandt 1940 med besættelse og stop for roning og overflytning af bådene til Skjolds bådehus på Langelinie, hvor samtlige både ved såkaldt Schalburgta-ge blev sprængt i luften. Heldigvis havde man været forudseende nok til at tegne forsikringer, således at klubben senere kunne anskaffe nye både.

Genopbygningen af klublivet i Øresund efter 1945 har jeg ikke kunnet finde notater om, så jeg vil springe frem til 1950, hvor jeg meldte mig ind i klubben, en indmeldelse jeg aldrig har fortrudt.

Samme år skete der pludselig ting og sager på havnen, som satte sindene i bevægelse. Kvindelige Væsener var jo altid velkomne i klubben, det vil sige, når der blev inviteret til fest, eller søndag formiddag med eventuelle børn, kaffe og madpakke, men at der nu var optræk til start af en dame-roklub med klubhus lige ved siden af 'Øresund', det var faktisk for meget for nogle af de 'gamle' medlemmer.

Nåh, men Kastrop Dameroklub blev stiftet den 5. maj 1950 og bådehus blev opført med delvis assistance af nogle 'modige' Øresundere og med det senere kendte resultat sammen- slutning/optagelse i 'Øresund'.

I 1953 startes venskabsroningen mel-

Det gamle klubhus med KD i baggrunden.

lem 'Øresund' og SAS-Roklub om vandrepokal udsat af Tårnby kommune. I 1954 udsendes 'Stroken' som medlemsblad og i 1955 enedes Amager roklubberne om afholdelse af en årlig Amager Regatta mellem B&W-klubberne, DS, SAS, AR, KD og 'Øresund'.

Samme år har 'Øresund' 25 års jubilæum med standerhejsning den 8. maj, hvor klubbens første formand efter en smuk tale sætter standeren og med et længe leve roklubben 'Øresund' udtrykker håbet om en lykkelig trivsel i tiden fremover.

Første båd på vandet er en 4-årsers outrigger, som Roskilde Roklub har

foræret klubben, og som her blev præsenteret for medlemmerne, for senere på året at deltage i kaproning i Bagsværd, Nykøbing Falster og Sorø.

Endvidere er planerne om bygning af nyt klubhus ved Jan Weichels ihærdige arbejde ved at tage form. Byggetilladelse med videre fremskaffes og arbejdet igangsættes den 16. oktober 1955 og gennemføres på kun 106 arbejdsdage oven i købet som vinterbyggeri, hvilket igen viser, at 'Øresund's medlemmer er noget for sig selv. Omkostningerne var ca. kr. 30.000,- og medlemmernes arbejdsindsats er 4135 timer til byggerenskab.

Med det nye klubhus vokser medlemsskaren, nye og yngre medlemmer dukker frem, og dermed øges interessen og kravet om udvidelse af kaproningsmulighederne i 'Øresund'.

VED generalforsamlingen i 1957 opstod der visse vanskeligheder i forbindelse med dannelse af en ny bestyrelse, men da en kreds af medlemmer, som var villige til at indgå i en sådan, opfordrede mig til at overtage formandsposten, accepterede jeg dette. Det blev en travl, men dejlig tid for os alle, idet klubben gik en aktiv periode i møde. Bestyrelsen genoplivede 'Stroken' ved udsendelse af bladet i januar 1958 med en frisk nytårshilsen til alle medejere af roklubben 'Øresund', og fulgte op med orientering om forårsrengøring, standerhejsning, arrangementer og kunne så i juni nummeret meddele den glædelige nyhed, at Tuborgfondet havde skænket midler til indkøb af en 2-årsers outrigger efter ansøgning, hvor man havde henvist til medlemmernes ønske om at kunne dyrke kaproning i 'Øresund'.

I september måned arrangeredes kaproningsaften med filmforevisning og foredrag om kaproning ved Elvang, formanden for Skjold, som havde stillet sig til rådighed, og samtidig deltog den landskendte træner hr. U. Jaensch, som

havde lovet klubben at stå bi og lede træningen.

Ved standerstrygningen i oktober blev kaproningsbåden overdraget klubben og døbt af reklamechefen for Tuborg hr. K. Kraft, og samtidig kunne det oplyses, at ca. 10-12 medlemmer var startet på kaproningstræningen.

I 1959 viste Hvidovre Roklub en stor gestus ved at udlåne en 4-årsers outrigger til os til træningsbrug. Træningen blev passet udmærket og gav også resultat, blandt andet en 2. plads i letvægtsfirer, men de vanskelige træningsforhold i Øresund, herunder en stærk mangel på følgebåd, satte en stopper for den ellers udmærkede indsats fra roernes og trænerens side.

Som tiden går begynder det nye klubhus alligevel at blive for trangt, og spørgsmålet melder sig om udvidelse, herunder dameroklubbens placering i et fællesskab, eventuelt sammenlutning. I februar 1964 skrev bestyrelsen forslag om, at KD optages i 'Øresund' samtidig med, at der tages fat på planlægning af udbygning af klubhuset ved nedsættelse af byggeudvalg, udfærdigelse af tegninger, ansøgninger om byggetilladelser, lån og tilskud o.l., ud fra et byggebudget på kr. 160.000,-, hvoraf medlemmernes indsats er beregnet til kr. 50.000,-.

MED ET 'Velkommen piger' indledte 'Stroken' det nye år 1967, som hermed stadfæstede dette fornuftsægteskab mellem 'Øresund' og KD, og som medførte, at medlemstallet nu tilsammen udgjorde 175 og bådantallet 18.

Det nye byggeri indledtes den 2. april 1967 efter standerhejsning og bådedåb. Nye beregninger viste den sædvanlige omkostningsstigning til nu kr. 220.000,-, men samtidig er finansieringen bragt i orden gennem tipsmidler på kr. 10.000,-, rentefrie lån fra DIF, kr. 25.000,- og Tårnby kommune kr. 125.000,- samt egen arbejdskraft kr. 60.000,-.

Selvom byggeriet på mange måder påvirkede roindsatsen i årene 1967-68, var der mange udmærkede aktiviteter ved ungdomsroning, oprettelse af junior afdeling for 16-18 årige samt vide-reførsel af kaproning med 15 starter, to 1.- og fem 2. placeringer, morgenroning, venskabsmatcher og meget mere, men, for der var et stort men, idet man i majnummeret af 'Stroken' måtte rette en meget kraftig appel til medlemmerne om at møde op på byggepladsen, hvor arbejdet skred fremad, men meget langsomt. Appellen måtte senere gentages meget kraftigt af formanden bl.a. af hensyn til økonomien, krav om færdiggørelse fra myndighedernes side samt vigtigst, behovet for at genoprette med-

lemstallet, som i byggeperioden var reduceret fra ca. 150 til ca. 40-50 aktive medlemmer.

Resultatet udeblev heller ikke denne gang, selvom det blev et hårdt job for det faste hold, som blev sammensat på generalforsamlingen i 1968, og som påtog sig at sikre færdiggørelsen af byggeriet til standerhejsning 1969. Sikken en standerhejsning med tilhørende indvielsesfest, lørdag den 10. maj 1969, hvor repræsentanter for myndigheder, DFFR, Københavnskredsen, KTIS m. fl. var mødt frem for at deltage i festlighederne. Taler blev der selvsagt også holdt, hvor man priste det store initiativ samt resultatet, som af Tårnby kommunes bygningsinspektør fik karakteren UG.

Med afslutningen af dette byggeri, som udover at pynte på havnen, tillige har dannet en udmærket ramme om roklubbens daglige liv og virke, så tror jeg ikke, at vi er færdige, for mange medlemmer har planer om aktivitet-sudvikling i vinterperioderne. Nogen taler om udbygning bagud for bedre pladsforhold til bådene, og sådan bliver det formentlig ved, hvor Øresundere er sammen.

JA, DET VAR så min artikel om roklubbens historie for tiden fra 1930 til

1950, hvor jeg blev medlem, og det videre forløb til året 1970. Jeg har søgt at samle de oplysninger, som jeg synes kunne have interesse for nuværende medlemmer, samt de minder og oplevelser jeg selv har haft som medlem af en altid livlig og levende klub.

Jeg vil håbe, at medlemmerne stadig vil slutte op om roklubben, især i det daglige arbejde, men også når klubbens forhold skal drøftes, beslutninger skal træffes, dvs. ved deltagelse i medlems-

møder, generalforsamlinger o.l., således at det forkætrede udtryk 'demokrati' virkelig kan få en reel baggrund i 'Øresund's virke fremover.

Jeg vil herefter overlade beskrivelsen af tiden efter 40 års jubilæet fra 1970 til Hanne Vinter, med en tak for opfordringen til at skrive artiklen til jubilæumsskriftet og et længe leve 'Øresund'.

HARRY JENSEN

Forfatteren og Mogens Danbo en årlige morgenstund.

Klubbens historie 1970-1980

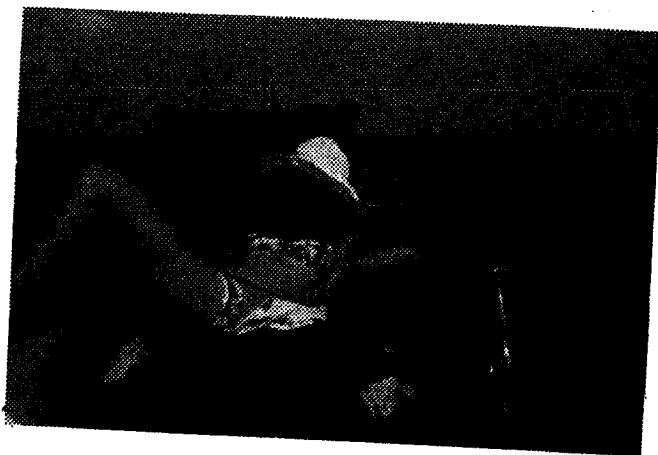
Jeg blev indmeldt i Roklubben Øresund kort før 40 års jubilæet og har siden deltaget aktivt i klublivet. I det følgende vil jeg prøve at beskrive disse 10 år, som jeg har oplevet dem.

Først i 70erne tror jeg nok man tør sige, at udtrykket 'Roning er en god drik' passede meget godt. Klubben fungerede — men ikke særlig godt. Den havde været hjem søgt af en del interne problemer, som først blev løst til generalforsamlingen i 1970, hvor medlemmerne bagefter, som et monument for eftertiden, på en flise malede ordene: 'Her hviler gammelt nag'.

Herefter tog tingene fart, og vendepunktet kom i sæson 1972-73, hvor klubben blev en rigtig roklub. Roaktiviteten steg jævnt gennem årene for at toppe med 19.000 roede kilometer i 1978.

Fra at være en klub, som var sig selv nok, har klubben åbnet sig. Man deltager nu i kredsarrangementer, internationale roture samt privat arrangerede rejser til andre roklubber bl.a. i Berlin og Amsterdam. (Kig ind!, som de siger,

Fra vendepunktet i 73. Den jagre må er vores nuværende næstformand.

og det gjorde de — en 30 stykker!). Også aktiviteten inden for langturstroning i de danske farvande steg, bortset fra sidste år, hvor vejret lod en del solskin tilbage at ønske.

Det er ikke kun den romæssige interesse, der er vokset de sidste 10 år, med årene er klubben kommet til at tage del i arbejdet både inden for D.F.f.R. med hensyn til internationale langture samt inden for Kastrup/Tårnby Idræts-sammenslutning, som er en sammenslutning af alle kommunens idrætsklubber. I flere år sad John som næstformand i KTIS, og senest har klubben påtaget sig at arrangere Superstar-cup,

som er et populært idrætsstævne mellem forskellige lokale klubber.

Også interessen for kaproning er øget, vi har nået fine resultater ved Amagerregattaerne med alle Amagers roklubber, og man har også genoptaget en gammel ting som venskabsmatchen med nabo-roklubben SAS, men her er vi dog oftest kommet til kort. I 1976 deltog Roklubben Øresund endog i et Boat-race i Ålborg over 800 meter, hva'be'har?', i snestorm og med 2 bord vand i båden og med en 9. plads ud af 10 til følge. En sikker fin placering får vi dog altid i 3. halvleg — nemlig til festerne efter de forskellige arrange-

menter. Der er en hel speciel festånd blandt 'øresundere' — og velsignet med en pragtfuld klub-slagsang er der ingen tvivl om, hvorvidt Roklubben Øresund er til stede.

Imidlertid er seniorfesterne i selve roklubben blevet noget forringede. Fra selv at kunne holde sjove fester med Kurt på rumsterstang, er vi på det sidste blevet invaderet af hele Kastrups ungdom, så atmosfæren mildes talt er lig nul for 'de gamle'. Nu prøver man at tackle dette problem ved på forhånd klart at definere festernes formål og form. Indtil videre er resultatet imidlertid ikke særlig opmuntrende, og det vil uden tvivl tage lang tid at genopbygge seniorfesterne, så de bliver lige så succesrige som klubaftenerne om tirsdagen, men man må håbe det lykkes.

Disse klubaftener er helt specielle for Roklubben Øresund. Det er simpelt hen et særsyn inden for rosporten. Langt de fleste roklubber sygner hen om vinteren og kommer først til live til standerhejsningen. Derfor er det fantastisk, at kan samle i snit 30 medlemmer hver tirsdag vinteren igennem. Er man kommet lidt ud af geledderne, skal man altså huske, at et come-back i roklubben har de bedste betingelser om tirsdagen, hvor medlemmerne er samlet og har tid til en sludder.

I forbindelse med disse klubaftener indførte man medlemsmøder hver den første tirsdag i måneden. Udtryk som 'Kong Rochef' og 'klubejere' er blevet afskaffet til fordel for disse møder, som er et led i den almindelige demokratisering af beslutningsprocessen. Ideen bag disse møder er jo at drage medlemmerne mere ind i klubarbejdet. Om dette er lykkedes, og om møderne overhovedet har nogen værdi kan diskuteres. F.eks. har man som medlem oplevet at få en kort og klar redegørelse fra bestyrelsen om dette eller hint og dermed basta! Til andre tider er der ikke grænser for, hvad medlemmerne bliver bedt om at

udtale sig om — ofte med overflødige indlæg til følge.

Det er en svær balanceakt bestyrelsen prøver at udføre, og det kræver nok en helt anderledes dygtig og professionel bestyrelse for at medlemsmøderne bliver perfekte — men gør det noget? Det er jo ikke en forretning, men en roklub. Det er da til almindelig fryd, når en eller anden 'profet' bliver bragt ud af fatning, som da Mogens udbød: Og så må der ryddes op i værkstedet! Tag nu f.eks. den gamle knallert, hvad ligger den der og flyder for? Straks repliceres der: Hvad er der nu i vejen med Annie? Mogens fortsætter ufortrødent: Jamen,

'Agurken' i rum sø. Den kom sjældent længere. De to desperados er Freddy Bregnedahl og Mogens Kjærgård.

hvor kommer alt det lort fra? Bær det over i containeren! Medlemmerne: Jamen, det kommer jo derfra!

Ja, vi har haft mange gode diskussioner de sidste 10 år. Når jeg tænker på 'Agurken', klubbens tidligere motorbåd. 'Agurken' var jo samtlige kasseres skræk, men samtidig havde den jo en usælgelig affektionsværdi. Jeg kan huske, diskussionen endte med, at man (temmelig optimistisk) besluttede at sælge den, og som det blev sagt købe en 4-årrers inrigger, 2 scullere, 1 telefon og drikke de sidste 200 kr. af den indbragte sum op. Det hele endte nu med, at 'Agurken' blev foræret væk til Steen mod at klubben måtte låne den fra tid til anden. — Jeg har tit tænkt på om udtrykket 'at gå agurk' har noget med den sag at gøre?

Der var selvfølgelig også mere alvorlige spørgsmål som f.eks. afskaffelsen af 10-års medlemskabet. Den diskussion var meget følelsesladet, men endte heldigvis i fred og fordragelighed, og de udmeldelser, der blev truet med, udeblev. Alligevel har der jo som i alle andre roklubber været en stor udskiftning i medlemskaren. Faktisk er kun en tredjedel af 'de gamle' medlemmer tilbage — altså dem indmeldt før 1970 — og heraf er kun de ca. 10 aktive. Der er ca. 30 indmeldelser og 30 udmeldel-

ser hvert år, og det er jo en 'gennemtræk', som man også i fremtiden må arbejde på at afskaffe.

Det, at de gamle taber interessen og går over i de passives rækker, er vel egentlig grunden til, at man har og har haft ondt ved at finde egnede ledere i klubben. For: uden seniores — ingen klub.

Først i 70'erne havde man jo kæmpebestyrelser bestående af ni medlemmer, men det fandt man ud af var for tungt at arbejde med. Derefter skar man drastisk ned — for drastisk viste det sig — idet klubben indtil 1975 blev ledet af et triumvirat suppleret med stående udvalg. Denne ledelsesform lod efter bestyrelsens egen mening en del tilbage at ønske på roningens og materiellets område, og derfor gik man over til en bestyrelsesform bestående af fem medlemmer. Dette antal synes at være ideelt, i hvert fald er forslag om supplerende med et medlem, nemlig ungdomslederen, indtil videre blevet nedstemt, dog skal hertil siges, at ungdomslederen i de seneste år har fået taleret ved bestyrelsesmøder.

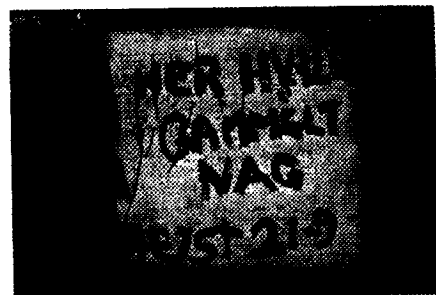
Selv om bestyrelserne og deres sammensætning har skiftet en del kan man se af protokoller o.l., at problemerne i klubben er nogenlunde de samme i dag som for 10 år siden. Som eksempler

herpå kan man bare tænke på rengøring, bådklarering, køkken og varmeanlæg.

Der er dog også sket nye ting, som jeg ikke vil betegne som problemer. Det er de arbejdsopgaver, der har været siden 1970, og som nu stort set er blevet løst, og det er altsammen forbedringer af klubben. For det viser sig jo, at selv om kassererne har klaget sig, er det alligevel blevet til nogle nyanskaffelser f.eks. kondirum, telefon, forskønnelse af klubstue, lokale på Flakfortet og nyt bådehalssystem. (Det sidste så smukt kaldet bondeblik og bananjern!).

Ja, men trods alt har det været 10 fornøjelige år, og for nye som for gamle medlemmer håber jeg, fremtiden bliver mindst lige så fornøjelig.

HANNE VINTHER

Mindesten fra konfliktåret 1970.

Ungdoms- afdelingen

Hvis det skulle være ubekendt for nogen, så er der også en ungdoms- og juniorafdeling i roklubben 'Øresund'.

Den første spæde begyndelse til denne levedygtige aktivitet 'Øresund's historie startede i det små allerede i 1954 under ledelse af Christian Andersen, men da Christian flyttede til det mørke Jylland gik afdelingen ind igen i nogle år.

I 1957 forsøgte man så igen at få afdelingen op at stå. Det lykkedes til en vis grad, men stadig kun i det små.

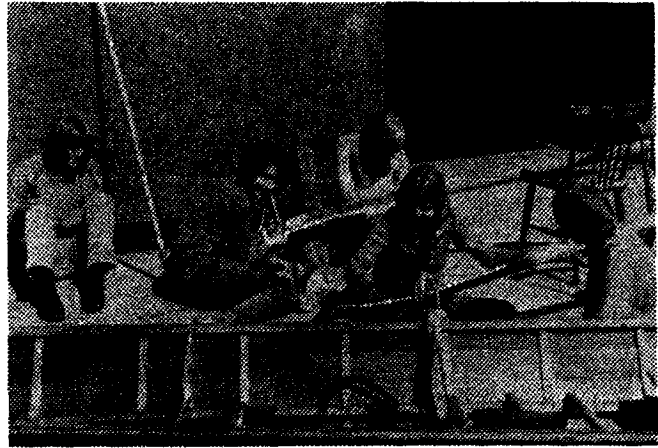
I 1966 satte vi mindstealderen ned til 12 år for medlemskab i 'Øresund'.

Fra 1971 og til dato har det været en meget væsentlig aktivitet i roklubben.

Afdelingen har igennem tiden været ledet fra det totale autoritære over anarki til det nogenlunde demokratiske, som det vel må siges at være i dag.

Lederne har været ansat fra total frivillige uændede til nu næsten professionelt honorariendede.

Ungdomsroere i gang med medlemmernes yndlingsbeskæftigelse. Påmaling af stjerner på årerne.

Afdelingen har deltaget i såvel lokale, som kreds- og landsarrangementer i weekend ture og ferielangture, og altid med stor succes.

Fremtiden, hvad med den?

Skal vi have mini-roere?

Skal vi sætte aldersgrænsen ned under 12 år? Jeg mener det bestemt.

I sin tid, da vi satte aldersgrænsen ned til 12 år, var der svære bekymringer, fordi vore både jo er store og tunge, men i dag hvor vi har gode hjælpemidler i bådevogne og løfte-truck, så er det ikke længere noget problem. Vi kan godt tage yngre medlemmer ind. Mindstekravet er efter min mening, at blot

de kan bære en åre, samt kunne svømme, så er sagen i orden.

Så vil jeg gerne ønske klubben til lykke med jubilæet, og ønske sammen med den nuværende ungdomsleder Iver Olsen, at afdelingen må blive ved at være stor og stadig lige aktiv, som den har været det de sidste 10 år, og at de unge mennesker forbliver i klubben i mange, mange år.

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at takke for de år, jeg fik lov til at være ungdomsleder i 'Øresund'. Det har været en spændende tid, og bestemt **ALDRIG KEDELIG.**

ARNE S. CHRISTENSEN

13

Morgenroning

Der har, så langt jeg kan huske tilbage, altid eksisteret eet og nogle år to hold morgenroere i Roklubben Øresund.

Nogle vil måske spørge, hvad er morgenroning, og hvem kan deltage?

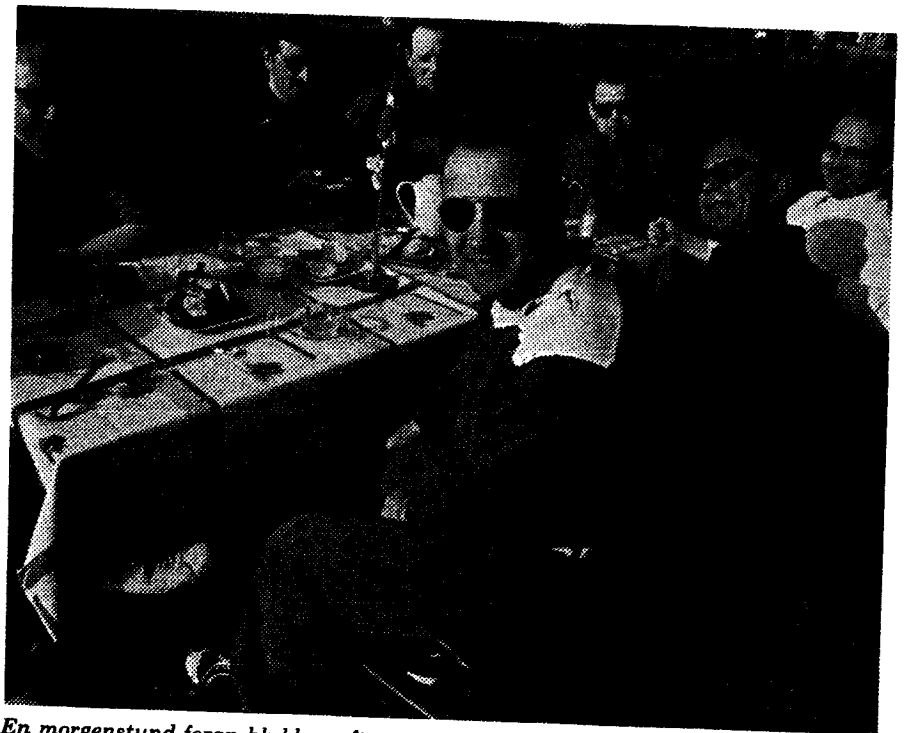
Til dem vil jeg sige, at morgenroning ikke blot er en måde at få hårdt tiltrængt motion på — nej det er en livsholdning, og alle kan deltage.

Hvert forår, når alle både er gjort i stand til den kommende sæson, standeren er sat, og sidst men ikke mindst når temperaturen har nået ASCs minimumsgrænse for udendørs idræt, mødes morgenroerne til årets første tur. Start kl. 06.30 omklædt. Efter turen er der — med billiggelse fra diverse tutfolk — fælles morgenmad.

Disse ture fortsættes 3 gange hver uge, så længe vejret tillader.

Skulle nogen have fået lyst at deltage, må jeg anbefale, at man møder op som et helt rohold. Det er sjældent, man på den tid af dagen møder folk i klubben, som ikke har aftale med et hold.

Altså dan et hold, mød op i klubben

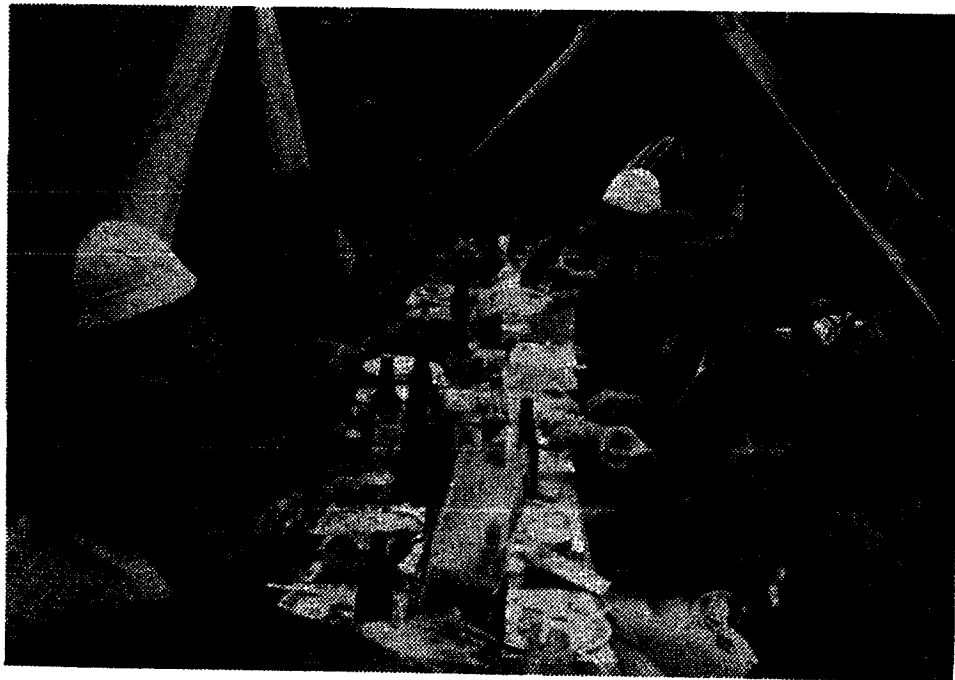
En morgenstund foran klubben efter en tur på Sundet.

på det tidspunkt, der passer med jeres arbejdstid, ro en times tid eller to (husk det giver ½ øre pr. km til klubbens betrængte kasse!) og spis morgenmaden

i klubben. Herefter er man frisk til dagens arbejde.

Det er faktisk en fornøjelse!

FINN HANSEN

Langturs- roning

I Roklubben Øresund, har man gennem tiderne overvejende haft forkærlighed for de hyggelige småture samt langturs- og Decoderede kaproningshold har vi kun haft få af hvilket skyldes den besværlighed at vort farvand er lidt

for uroligt til denne form for roning.

I denne artikel vil jeg beskæftige mig lidt med langtursroning, der har mange aspekter. Der kan nævnes ferieture, weekendture osv. Når vi tager på tur fra Øresund, har Saltholm altid været et

meget populært mål for såvel weekend- som søndagsture. Denne ejendommelige ø, der knap nok ligger over havets overflade, vil nok vedblivende være et yndet udflugtsmål. — Det er jo dejligt, at man, efter knap en times roning, kan

20

stå på bondemandens marker blandt får og gæs, og se ind over byen som man ellers havde glemt lå så tæt på. — Den medbragte madpakke spiser vi for det meste på kroen, hvorefter vi har samlet kræfter til hjemturen.

Ikke langt fra Saltholm ligger det gamle militæranlæg Flakfortet, som nu er udlejet til forskellige søsportsklubber. Vi har været heldige at få et lokale derovre, som nu i jubilæumsåret er ved at bære beboeligt. Vi håber dette rum vil blive benyttet flittigt fremover.

Hvis man vil ud på en lidt længere tur, kan man tage til Københavns Havn, hvor der altid sker noget, især når flyvebåden kommer strygende. — Det mest charmerende ved disse ture er, efter min mening, Christianshavns Kanal og Frederiksholms Kanal, her ligger en masse gamle skibe, nogle anvendes som husbåde og forretninger.

Inden for Københavns Kredsen er der nogle årligt tilbagevendende ture, som de fleste langtursroere ser hen til. — Der er, for det første, en tur til Skodsborg på Kr. Himmelfartsdag, denne tur former sig som en god gammeldags familiekovtur. Alle kredsens klubber begiver sig op langs kysten til Skodsborg, hvor man mødes ved middagstid. Herfra går man op i Bøllemosen, hvor de medbragte madpakker spises. Om

eftermiddagen er der diverse konkurrencer, såsom sækkevæddeløb o.l.

For det andet råder kredsen over en grund i Nivå, som ofte har været, og stadig er, et yndet mål for vore pinseture. — Også her mødes kredsens klubber, og forvandler efterhånden grunden til et broget skue af telte. — På disse ture medbringes kogegrej, mad osv., så man lever et ret primitivt lejrlev, men samtidig opstår der det fællesskab, som man ikke møder mange andre steder.

Hvis man først er blevet begejstret for dette friluftsliv i en båd, er det nærliggende at prøve at holde ferie på denne måde. — Der findes rige muligheder, idet der er udstationeret både i naturskønne farvande rundt om i landet, samt i Oslo. Bådene er udstyrede med telt, kogegrej o.l. — Til trods for, at den danske sommer jo ikke er det mest stabile man kan forestille sig, kan jeg kun anbefale denne form for ferie. Det er en stor tilfredsstillelse, at kunne gennemføre en planlagt rute tre personer i samarbejde. Uden et godt samarbejde er turen dømt til at mislykkes, idet der hele tiden er ting der skal laves, såsom teltopslagning, mad osv.

Hvis der er noget der er afstressende, er det absolut sådan en ferietur, man kan tage ind på en strand og slå sit telt op når man har lyst til det, og man kan

søge ind til en roklub hvis man vil nyde den luksus der hedder et varmt bad. Hvor man end kommer frem møder man altid venlige mennesker som lige skal høre hvor man kommer fra, og som gerne hjælper en.

I de seneste år er det blevet meget populært at deltage i ture i udlandet. På disse ture er man hele tiden mange mennesker sammen, og man er lidt mere bundet af den rute der er fastlagt for turen. Men det er absolut nogle dejlige ture, hvor man møder en masse mennesker i alle aldre fra forskellige steder i Europa.

Nogle langtursroere får nu og da lyst til at konkurrere lidt, det er der også mulighed for på de mange langdistancekaproninger rundt om i landet. For få år siden havde vi et hold med ved 'Lillebælts Blå Bånd', som klarede sig fint. — Der er måske andre der får lyst til denne form for konkurrence i fremtiden.

Hvad er det så for nogle mennesker der, i disse velfærdstider, synes det er morsomt at transportere sig selv rundt i en robåd? Det er såvel mænd som kvinder, unge som gamle. Men fælles for dem alle er, at de holder af naturen, og det gode kammeratskab man finder på langture.

ELSE MARIE KRISTENSEN

Seniorroning

Når de unge medlemmer fra start i ungdomsafdelingen via en kort periode som juniorer glider ind i 'de voksnes' rækker, som seniorroere, er det ledelsens håb, at årene som unge nye medlemmer har givet nogle gode oplevelser, har givet god roerfaring og har modnet den nye seniorroer til samværet med de voksne rokammerater.

Vores erfaring er denne, at dette i de fleste tilfælde lykkes tilfulde og at vi blandt de nyoprykkede finder medlemmer, der kompetent kan løse de opgaver der følger med at være aktiv seniorroer, mange er blevet instruktører — mange er langturs-styrmænd og nogle er allerede i gang med tillidshverv i klubben. Ungdommelig nedvurdering af 'seniorroere' er stoppet, nu er de det jo selv. De gamle seniorroere sluser de nye ind i rækkerne — og således går livet videre — ligesom i samfundet udenfor roklubben. Gradvist møder den nye seniorroer mere om tirsdagen end om mandagen, for tirsdag aften er jo aftenen, hvor der er stor aktivitet i vores klub. Så hurtigt som folk ankommer sættes bådehold — og bådeene stævner mod Sundby havn for at spise til aften i mod Drager, hvor

J. Lapain også kaldet vognmanden har foden på speederen. Motoren er firecylindret og af hunken med overliggende knastaksel.

vi går i land, spiser en is eller drikker en øl, før turen går tilbage til klubben. Er vejret ekstra godt tager vi til Saltholm. Tirsdag aften serveres der madder, kaffe og the og klokken er tit mange før man kommer hjem.

I weekenderne arrangeres ofte ture til f. eks. Havnen og Christianshavns kanaler — fællesture eller individuelle ture.

Mange seniorroere deltager også i de store internationale FISA ture eller D.F.f.R. ture, men her kommer jeg ind på langture, og det er et andet kapitel.

Sammenholdet og klimaet i senioraf-

delingen skal være godt — kun derved kan vi holde på de medlemmer, der i ungdoms- og juniorafdeling har indtaget så megen interesse for roning, at de er blevet hængende længe nok til at blive seniorer.

Seniorafdelingen rekrutterer selvfølgelig også sine medlemmer fra 'gaden' og fra andre roklubber.

Resultatet er en medlemsskare, der er et bredt udsnit af den danske befolkning — et udsnit, der tilfældigvis holder på at roning er en herlig sport.

ANNIE RASMUSSEN

22

Årets gang

EN ROERS kalender er gerne tæt besat, hvis man agter at deltage i alle arrangementer. Det er endda så galt, at det kan være svært at holde rede på dem allesammen, men nogen af dem ligger imidlertid så godt som fast pga. de traditioner, der ligger bag. Jeg vil her prøve at bringe lidt orden på dem.

Lad os starte ved sæsonens start — meget naturligt:

APRIL

Som bekendt starter sæsonen med en standerhejsning, der sædvanligvis ligger engang i april — ja, det er en temmelig unøjagtig tidsangivelse, men man kan jo ikke starte sæsonen, før end bådene er klar.

Selve arrangementet er ellers ret traditionelt. Man mødes i klubben kl. 10-11, alt efter om bestyrelsen det pågældende år er morgenfriske eller ej. Herefter samles vi omkring flagstangen, hvor formanden siger et par bevin-

gede ord, som man nu gør. Selve flaghejsningen foretages traditionen tro af den ungdomsroer, der har roet flest kilometer den foregående sæson. Derpå følger hurra'er og en skål for klubben.

Nu kribler det i fingrene hos de fleste, og man tager årets første rotur, som iøvrigt også sørger for ekstra god appetit til den efterfølgende frokost.

Således fik vi hejst standeren og resten af april er så nogenlunde rolig. Man skal jo lige komme igang efter en lang vinter.

MAJ

St. Bededag falder ofte i maj, og denne dag benyttes til at åbne vores Nivå-grund, når jeg siger vores, mener jeg selvfølgelig D.F.f.R.s — men det er jo også os.

Efter at den er åbnet, er det jo meningen, at den skal tages i brug. Dette sker i pinsen, hvor alle Københavns klubber samles på grunden.

Fra Øresund foregår det sædvanligvis på følgende måde:

Fredag aften lægges der ud fra roklubben, og man ror til Skovshoved Roklub, som ved et tilfælde ikke ligger så langt fra Bakken. Dette giver jo stort set retningen for aftenturen. Den næste dag skal man jo op og ro resten af turen til grunden, hvor man finder et frimær-

ke til at placere teltene på. Efter diverse kampe, der altid opstår i al gemytlighed, når bardunerne absolut skal være midt i naboens telt, og man skal placere 4 luftmadrasser i et tremandstelt, er der fællesspisning og hyggeligt samvær med de andre roere.

Søndag står i pinsefrokostens tegn. Man vil ret hurtigt imponeres over hvilke kulinariske retter, man kan frembringe selv under disse forhold. Efter spisningen med dens sædvanlige diskussioner om dåseåbnere o.l. står skuden hjemad efter en hyggelig forlænget weekend.

Kristi Himmelfartsdag ligger også som oftest i maj. Denne benyttes i mange år til en tur til Skovshoved, men i de senere år har man også forsøgt sig med ture til andre mål. Således er Terrassen i Bøllemosen blevet brugt som mål, og i år vil man tage til Struckmandsparken.

Så meget om maj.

JUNI

Her falder Grundlovsdag, som i år falder sammen med Rosportens Dag.

23

Den dag går stort set ud på at reklamere for rosporten ved at få så mange både på vandet som muligt. Dette opnår man ved at udlove en gulerod, ja ikke i bogstaveligste forstand, men man trækker lod blandt Københavnskredsens klubber om en sculler.

Princippet er 1 lod pr. bådplads pr. 10 roede kilometer, således at forstå, at en 4-årrers kan samle 5 lodder ved at ro en tur til Dragør t/r og 10 lodder ved at ro turen to gange og så fremdeles, hvis man da ikke kan udvise mere fantasi og ro til Havnen eller noget sådant.

I juni plejer vi også at afholde vor Venskabs-Match (VM) med Roklubben SAS — et rigtigt lokalopgør. Forberedelserne begynder allerede flere måneder før med at klubberne starter med at træne. I starten kun moralsk med at gå og sige til hinanden 'I år slår vi dem!' Senere mere seriøst med armbøjninger, vægte og hvad der ellers hører til. Når så selve dagen oprinder, møder alle kampklare. De aktive med 'superkondi' — sådan da — og de passive med velsmurte stemmebånd. Efter de sædvanlige uheld med motorbåde, der ikke vil starte og både, der får defekter i sidste øjeblik, så de må sættes sammen med sejlarn, er stemningen efterhånden ved at være der, så det kan gå løs.

24

Kampen bølger frem og tilbage, og sejrstråberne blander sig med undskyldninger for, hvorfor man ikke vandt. Alt dette, som giver dette specielle miljø — bådtyp er og løb, er stort set de samme til Amagerregattaen, som jeg senere skal vende tilbage til.

Præmieuddelingen finder sted om aftenen under mange hurraråb og megen festlighed omkring et fælles spisebord.

Nye traditioner dukker også op, såsom Superstar-Cup, der startedes sidste år i forbindelse med Røse Kajakklubs 50 års jubilæum. Dette arrangement har vi så ført videre i år, og det er planen, at det skal fortsætte år efter år.

Men hvad er Superstar-Cup? Jo, det er en konkurrence mellem forskellige sportsgrene. Således skal Atletklubben Viking, Kastrup Boldklub, Svømmeklubben Kvik, Røse Kajakklub, Kastrup Kajakklub, Roklubben SAS og Roklubben Øresund være med i år.

Årets Superstar-hold kåres ved, at man deltager i alle andre discipliner end ens egen, og derigennem samler holdets point. Konkurrencen tjener altså mere til morsomt samvær end egentlig konkurrence.

Omkring juni er der også gerne træffestævne hos vore naboer i Roklubben SAS, hvilket i store træk går ud på, at

Københavns roere træffes (deraf navnet!!) og hygger sig en hel weekend.

Et af de festligste arrangementer har også sin plads i denne måned — nemlig kanindåben. Denne plejer at ligge den nærmeste lørdag til Sct. Hans før skolesommerferien for at få så mange med som muligt — og rejerne skulle jo også gerne være røde.

Kanindåben er en særpræget skik, som dyrkes overalt på verdenshavene. Således har jeg i Strokens arkiver fundet en beskrivelse af en ækvatordåb efter de samme principper, og det siges, at man gennemgår samme behandling, når man passerer polarcirklerne.

Fremgangsmåden er den samme, hvor det så end er. Det hele drejer sig om, at enhver, der færdes på havet, *naturaligvis* skal underkaste sig havets gud 'Neptun'. Dette gøres ved at Kong Neptun i egen høje person møder op — inviteret af klubben — for at inddrage de nye roere (kaniner) i sit kongerige ved en dåb. Dette skal ske under særligt tilsyn, og derfor har kongen medbragt en læge, en barber, sin kone og en del håndlangere, da kaninerne har en tendens til at gøre modstand. Selve ceremonien foregår ved, at Kong Neptun holder en tale for kaninerne, hvorefter dåben tager fat. Kaninerne bliver døbt i noget man kunne kalde 'alt godt for

havet', idet det sædvanligvis består af tang, vand, fiskerester, som dog er hentet efter aftale med den lokale fiskehandler samme dag, og hvad Neptun og hans håndlangeres opfindsomhed ellers byder på.

Når kaninerne så er smurt godt ind i havets goder, tvinges de til at kysse kongens fod som tegn på underkastelse. At den så af besynderlige årsager er smurt ind i torskelevertran eller lignende, kan Kong Neptun jo ikke gøre for. Det er da meget normalt — for ham!

Herefter følger den egentlige dåb, hvor kaninen slet og ret bliver smidt i vandet, og hermed er han/hun optaget i Kong Neptuns rige. Når dåben så er fuldbragt tager kongen og hans følge tilbage til deres Rige, stærkt hjulpet af kaninerne, der stormer frem og smider dem i vandet. Om aftenen er Neptun så endvidere til fest, hvor han overdrager dåbsbeviserne til kaninerne, så de har et bevis på, at de er døbt een gang for alle.

JULI

Så nåede vi juli. Dette er sædvanligvis sommerferie-måned, og derfor er akti-

viteterne stærkt begrænsede. Mange roere er på langture, hvilket er beskrevet andetsteds. Fra klubbens side arrangeres også fælleslangture.

Den mest markante begivenhed i år i juli er nok Roklubben Øresunds jubilæum, men det har I vel opdaget?

AUGUST

August besmykkes også af forskellige langture, men præges specielt af een usædvanlig aktivitet. Folk ror som besatte! Det er ikke bare de sædvanlige hyggelige aftenture til Dragør og tilbage — Næh, de ror minsandten STÆRKt, men alting har en årsag, thi i slutningen af august eller starten af september afholdes den årlige Amagerregatta — Amagerroernes 'DM'. Dem, der for var 'vennerne', er for en eftermiddags skyld 'arvefjenden'. Med andre ord: En stor begivenhed.

I kaproningen deltager alle Amagers roklubber dvs. Dansk Soyakagefabrik (D.S.), Roklubben SAS, Amager Ro- og Kajakklub (ARK), Dragør Roklub, B&W Roklub (selvom de strengt taget ikke ligger på Amager mere) og Roklub-

ben Øresund (selvfølgelig).

Amagerregattaen blev startet i 1955 og har dermed 25 års jubilæum i år. Der kæmpes i følgende discipliner, for så vidtder kan stilles hold i dem alle: Kanin 4-årrers Dame, Senior 2-årrers Herre, Ungdom 4-årrers blandet, Senior 4-årrers Dame, Dreng single-sculler, Kanin 4-årrers Herre, Herre single-sculler, Old-boys 4-årrers, m), Dame single-sculler og Senior 4-årrers Herre.

Alle disse løb er over 1000 m undtagen Dame og Dreng sculler, der kun er over 500 m, og Senior Herre som er over 1500 m.

Man kan således vinde de enkelte løb, men hvem, der vinder Amagerregattaen, det vides ikke før dommerne har været igang med alle ti tommelfingre (og hele præsidiets tæ'r) for efter et sindrigt pointsystem at tildele de enkelte klubber deres tilgodehavende. Den klub, der har flest point, vinder regattaen og hermed Regatta-spejlet — et spejl som vindes for et år ad gangen.

Pointsystemet tager hensyn til klubbernes størrelse (medlemstal), hvilket iøvrigt bevirker, at en stor klub som Øresund, i 1979 skulle vinde 5 førstepladser plus en del 2. pladser ud af 8 løb, idet de to ungdomsløb ikke tæller med — en meget vanskelig opgave i et sådant selskab.

Selve arrangementet, som foruden kaproningen selvfølgelig også indeholder en præmieuddeling ved en efterfølgende fest, går på skift mellem klubberne. Således har Roklubben Øresund æren af at afholde den 25. Amagerregatta.

SEPTEMBER

Således sluttede en hektisk august, blot for at september kan begynde. I denne måned begynder man at kunne se enden på sæsonen, men der er en del, der skal ordnes inden da.

Da man har en helt sæson bag sig og er i træning, er det passende med en klubkaproning, så der afholdes straks en langdistance kaproning dvs. 10 km. Ruten er sædvanligvis Dragør t/r med mål i Kastrup Havns indløb — et nervepirrende løb, da bådene starter forskudt med ca. 5 minutters interval. Løbet er altså ikke afgjort, før sidste båd er i mål, og det har tit været et spørgsmål om sekunder.

Klubmestrene kåres i 2-årsers inrigger over 1000 m. Der kåres 3 herrer og 3 damer (styrmanden bliver også klubmester). Derudover kåres årets ung-

domshold, og der sluttes af med et spurtløb over 500 m for blandede hold. — det sidste er vist nærmest for sjov.

OKTOBER

Således nærmer så vinteren sig, så oktober er måneden, hvor vi stryger standeren. Denne vemodige dag forsøges forsødet med en morgenrotur til enten Sundby eller Dragør, hvor der spises morgenmad, medens man mindes sæsonen.

Efter hjemkomsten stryges standeren, som oftes er beskadiget efter en lang sæsons strabadser.

NOVEMBER

Vintersæsonen kunne man så forestille sig var rolig og afslappet, men nej! På klubbladets forside lægges der allerede op til, at der for alvor skal gøres status over sæsonen. Med store bogstaver indkaldes der til generalforsamling.

Denne falder sædvanligvis i novem-

ber med den for generalforsamlinger obligatoriske dagsorden, som hvert år bliver offentliggjort i klubbladet 'Stroken'. Der er nok kun eet punkt, hvor Øresunds generalforsamling adskiller sig fra andre, og det er med den traditionelle portion gule ærter — en tradition, som desværre er blevet glemt de sidste år, men det kan være, den dukker op igen.

Eller er november en meget fredelig måned set ud fra de faste traditioners svnsnpunkt.

DECEMBER

December indeholder som bekendt julen, og hvorfor skulle julenissen ikke også besøge Roklubben Øresund? Det gør han da også under julefesten, som afholdes efter alle de gyldne regler, der er omkring julen, med juletræ, julebolle, julegløgg og dans omkring træet 'skik følge eller land fly'.

JANUAR

Et nyt år på vej mod en ny sæson. Også her holdes man igang, idet vi

26

allerede en gang i midten af januar møder nogle af vores søsports-venner i en indendørs fodboldkamp. Igen et spændende arrangement, som alle går op i med liv og sjæl, men som vi ikke har været så heldige i indtil videre, men det kan jo komme — hvem ved?

FEBRUAR

Så henrullede januar, og februar fremtoner med dens bidende kulde. Farvandende lukker sig, så man aldrig tror, at man kommer ud at ro igen. Midt i alt dette dukker der et lyspunkt op — årets gavelotteri — et arrangement, hvor alle kan deltage. Det er imponerende at se roklubbens medlemmer og venner, som ellers ikke kan se hinanden, uden der er fest og ballade, sidde stille med alle sanser spændte og afvente det forløsende nummer, der får en til at ryge i vejret, mens man vildt udstøder 'banko' og resten hensynker i dyb skuffelse — sikke et halløj.

Knap har stemningen fra bankoet lagt sig, før Fastelavn melder sig med dens næser, hatte og andet spas. Roklubben viger heller ikke af vejen her. Først afholdes der tøndeslagning for roklubbens medlemmers børn (av, den

var svær, hva?). Når kattedkongen er værdigt kronet, serveres der chokolade og boller — jo, det er en rigtig Fastelavn.

For de voksne bliver der senere afholdt karneval, hvor medlemmernes fantasi for frit løb, og de mest besynderlige dragter kreeres, når der da ikke bliver holdt karneval med bundet emne. Da bliver roklubben omdannet til en passende scene, og har i tidens løb således været udsmykket som Valhal. Western saloon, uhyggeslot o.m.a. Denne fest må nok siges at være et af vinterens højdepunkter.

MARTS

I marts er det så vores tur til at se andre optræde, idet her arrangeres den årlige teatertur, hvor vi går ind og ser årets Amagerrevy. En ung tradition, der ser ud til at være levedygtig.

Og skal vi så slutte af med en af årets større begivenheder: Påsketuren. Denne tradition startede, da vi fik nogle venner i Hevalla roklub i Berlin. De inviterede os ned til dem i påsken, og har siden også besøgt os. Desuden har vi fået 'påskevenner' i Zaandijk, som lig-

ger i Amsterdam. På denne måde har vi haft nogle dejlige ferier. Turen tegner sig gerne således: Afgang fra Danmark oftest med tog, onsdag aften eller skærtorsdag. Efter ankomsten indkvarterer vi os i pågældende roklub, hvorefter vi slapper af med roture i de lokale farvande eller ser på byen. Hjemrejse så vi er hjemme 2. påskedag. Der tegner sig efterhånden et mønster: Berlin, Amsterdam, hjemme og så fremdeles.

Så har vi vist været året rundt, idet næste begivenhed er standerhejsningen.

Denne oversigt har kun beskæftiget sig med de arrangementer, som forekommer hvert år. Derudover er der selvfølgelig et hav af andre ting og ikke mindst fester, men disse er lidt mere svævende, idet de stort set bliver spredt ud over de resterende weekender.

Således kunne man foranlediges til at tro, at der ikke er meget for ungdommen, men det er absolut ikke tilfældet, men deres aktiviteter er forsøgt tilpasset det øvrige klubliv, således at det hele bliver spredt ud over kalenderen.

Dertil kommer de ugentlige arrangementer, men så kunne jeg jo skrive i dagevis. I lyset af dette kan man jo kun grine hånligt af den gamle vittighed, der siger: 'Bliv roer og få ro i årevis'.

STEEN CHRISTENSEN

Formandens tanker

Ved et 50 års jubilæum er det sædvane at kaste blikket tilbage — tilbage til klubbens stiftelse — de personer, der var involveret heri og til de begivenheder, der har medvirket til at danne klubbens historie.

Som fungerende formand føler jeg det dog som min opgave at se lidt på nuet og at kaste blikket lidt ud i fremtiden.

Vor roklub ledes i dag af en bestyrelse bestående af Hanne Vinther (næstformand), Else-Marie Kristensen (kasserer), Annie Rasmussen (rochef) samt Jan Bregendahl (matersejlforsvarer).

Som formand må jeg prise mig lykkelig med disse medlemmer, som an-

svarsfuldt og med interesse støtter mig i arbejdet med klubbens ledelse. De har hver især et meget tidskrævende job, og det er forståeligt, at de — og også jeg — af og til taber modet, især når en følelse af, at medlemmerne ikke påskønner indsatsen, opstår hos os. Dette er såre menneskeligt: at mærke en anerkendelse af sine anstrengelser er vel et ønske, der ligger i os alle.

Alligevel synes jeg, at vi i mange små ting kan føle, at vort arbejde påskønnes af medlemmerne. At få udført et arbejde, der er nødvendigt, er som reglen svært at få sat i gang, men ved medlemmernes indsats lykkes det altid at få det gjort, og gjort godt og forsvarligt — gode råd mangler der aldrig. Bestyrelsen kan tit fortvivle over den sendrægtighed, der udvises, når medlemmerne skal gøre et stykke arbejde, men når det virkelig gælder, ved vi, at medlemmerne går til sagen med ildhu og interesse, og det er ikke kun Tordenskjolds soldater — i så fald har vi mange gode soldater.

Der har i klubben gennem tiderne været en udpræget tendens til at betale sig fra de nødvendige, manuelle arbejder. Dette har resulteret i et nok så højt kontingent. Her mener jeg og den sidende bestyrelse, at dette er en farlig tendens. Faren ligger i, at klubben lang-

somt forandres til en klub for en velbeslået snæver inderkreds, som i kraft af begrænset omfang sagtens kan have det vældig rart sammen, ro og hygge sig i lokaler og faciliteter, der holdes tip-top ved betalt, fremmed arbejdskraft. Er dette målet for vor klub? Jeg mener nej!

Vi må ikke tabe en væsentlig opgave af syne. Nemlig at være en sund fritidsinteresse for vort områdes ungdom, at have en opdragende indflydelse på denne ungdom, der en dag skal overtage ledelsen af klubben efter 'os gamle'. Alt dette dog sagt uden patos og overvurdering af egen betydning. Desuden er det vor opgave at sprede interesse og kærlighed til en sportsgren, som har givet os gamle roere så mange gode oplevelser, til så mange som muligt. Roning er både en sport og en livsform. Den kan dyrkes på alle niveauer, motionsroning — langtursroning — kaproning — ferietursroning, og afhængig af alder og temperament kan enhver vælge, hvilken slags roning man foretrækker. Roning kan dyrkes af mennesker fra 12 års alderen og til langt over pensionsalderen.

Det har været min bevidste politik at skabe og dyrke kontakterne til roklubber i udlandet. Gennem internationale langture skabes disse kontakter let, da man her møder kammerater, der ro-

mæssigt 'taler samme sprog'. Roklubben Øresund har haft megen glæde af disse venskaber, og jeg håber, at vore udenlandske venner har haft glæde af os. Jeg har en begrundet formodning om, at vi er velsete hos vore venner i Zaandijk, Berlin og Linz, hvor vi altid kan mærke, at vi er velkomne. Dette forpligter — enhver 'øresunder' må være en god vært, når klubben får genbesøg.

Som et ekstrakt af disse betragtninger ønsker jeg at følgende skal være Roklubben Øresunds erklærede politik for fremtiden:

1. at uddanne og udvælge gode ledere
2. at aktivere medlemmerne i et altomfattende aktivt klubliv
3. at satse på mange ny unge medlemmer
4. at holde interessen vedlige hos de ældre medlemmer, så de vedbliver at være medlemmer.
5. at udbygge og vedligeholde venskab til andre roklubber i ind- og udland
6. at udbygge og forbedre de faciliteter, klubben råder over.

Metoderne og midlerne til at føre denne politik ud i livet kan være svære at tackle — men med vore medlemmers engagerede medvirken, samt noget mere støtte fra kommunale myndigheder

4 tidligere formænd til Amager-regatta i hvide gummisko.

— også i en krisetid — skal det lykkes for os. Vi er blevet 50 år, en alder, der skulle karakteriseres af erfaring og modenhed. De menneskelige ressourcer er til stede til at sikre Roklubben Øre-

sund en god tid fremover. Dette er en 'politik', som ikke kan fremtvinges, men den skal være mit jubilæumsønske for Roklubben Øresund.

Mogens Rasmussen